

Láska je skoro vždy slepá...

Cestou

k

tobě

EMILY HOUGHTON

Cestou k tobě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Emily Houghton
Cestou k tobě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**Cestou
k
tobě**

EMILY HOUGHTON

**Cestou
k
tobě**

EMILY HOUGHTON

2021

Pro Rebeccu, která mně i téhle knize věřila mnohem dřív,
než jsem to dokázala já.
Nosím tvoje slova v srdci a každý den jsou mi oporou.

1

Alice

Alice ztrácela a zase nabývala vědomí, vnímala jen tři věci – ostré bílé světlo nad hlavou, pronikavý zápach spáleniny a palčivý žár po celém těle.

Vznášel se nad ní neznámý hlas. „Dobrý bože, má neuvěřitelné štěstí, že to přežila.“

Chtěla zjistit, kde je. Aspoň se o to pokusit. Zajímalo ji, komu patří neznámé hlasy, a co je mnohem důležitější, o kom to vlastně mluví. Ale všechno ji bolelo i bez přemýšlení. Navíc ji oslepovala ta světla.

„Štěstí? Myslíš, že se tak bude cítit, až se poprvé podívá do zrcadla? Je příšerně popálená. Chudák holka.“

Snažila se přinutit mozek k činnosti a bojovala s pokusem usnout. Zrovna když se chystala to vzdát a nechat se pohltit chladivou temnotou, začalo jí docházet, co se děje.

Kdo je „chudák holka“.

Zápach.

Spálenina.

To ona má štěstí, že to přežila.

To ona se ocitla v ohni.

2

Alfie

„Tady je! Alfie Mack, ten nejšťastlivější mizera, jakého znám!“

Ani nemusel odhrnout závěs, aby věděl, kdo ho přišel navštívit. Na tenhle hlas nikdy nezapomene, i když chtěl.

„Takové štěstí jsem zase neměl, když mi ufikli nohu, ale znáš to – jednou jsi dole, jednou nahoře. Nemám pravdu?“

„To teda.“ Matty pokrčil rameny. „Tak jak se máš, kámo? Mimochodem, dneska se dlouho nezdržím, musím vyzvednout paničku a odvézt ji na oběd k tchyni a tchánovi.“

Tohle bylo úplně normální. Každý se omlouval za brzký odchod dřív, než si vůbec sedl, a Alfie byl Mattymu vděčný, že se aspoň napřed zeptal, jak se má.

„Nelam si s tím hlavu, taky nevím, kam dřív skočit.“

„Vážně?“

Alfie viděl, že ho Matty poslouchá jen na půl ucha.

„Jo. Pořád se tu něco děje. Největší výzvou bývá odhadnout, kolikrát se pan Peterson ráno zvedne a půjde na záchod vypustit chladič. Běžně to zvládne sedmkrát, ale když si cucne moštu, může to dotáhnout až na deset platných pokusů.“

Z druhé strany pokoje se ozval popuzený hlas: „Až ti bude dvaadevadesát a močák budeš mít scvrklej jako prdel chcípý kachny, tak budeš taky pořád kropit hajzlík.“

„To je v pořádku, pane P., rozhodně jsem vás nechtěl kritizovat. Ačkoliv... nebyl jste v minulém životě spisovatelem? Máte nadmíru poetický slovník.“

Stařík na posteli číslo čtrnáct, stojící v protější řadě, se usmál. Ale hned nato ukázal Alfie mu vztyčený prostředník a znovu se začetl do novin.

„Vážně, kámo, jak si vedeš? Co rehabilitace? Máš už představu, kdy tě odsud pustí?“ Matty kulil oči plné naděje.

Každý mu se stejným znepokojením pokládal tutéž otázku. Bylo to zvláštní. Na jedné straně Alfie věděl, že si všichni přejí, aby ho pustili z nemocnice, na druhou z nich vycítil mírné obavy. Nejspíš proto, že dokud vězí ve schopných rukách ošetřujícího personálu špitálu svatého Františka, mají jeho bližní o starost míň.

„Upřímně? Nemám ponětí. Ale zdá se, že infekce už je pod kontrolou. Rehabilitace probíhá dobře a brzo mi vezmou míru na protézu. Jenom potřebuju trochu zesílit. Pokroky dělám sice pomalu, ale jak říkají sestřičky... pomalu ale jistě se blížím k cíli!“

„Tohle je ta *nejhorší* motivační fráze na světě. Jako bys kráčet na smrt.“

„Copak jí nekráčíme vstříc všichni? Co ty na to, Matthewe, starý kamaráde?“ Alfie se natáhl a poplácal ho po ruce.

„Hele, vychladni! Koukám, že o haksnu jsi sice přišel, ale smysl pro černý humor ti zůstal,“ prohlásil vlídně Matty.

Blížili se k bodu, kdy většina lidí odchází – zastavili se za ním, prohodili pár fórů a položili ty správné otázky. Doba, kterou člověk dokáže strávit v blízkosti nemocné a zranitelné osoby, bývá omezená.

„Jo, kámo, už musím letět. Mel a děti tě pozdravují. Kdybys

něco potřeboval, tak dej vědět. Jinak se za tebou zastavím příští týden – na stejném místě, ve stejný čas.“

„Bez obav, budu tady! Dávej na sebe pozor a dej za mě maličkým pusou.“

„Jasná věc. Mám tě rád, barde.“

„Jo, já tebe taky, Matty.“

Vyznávání lásky bylo něco, na co si Alfie dosud zvykal. Začalo teprve ve chvíli, kdy si Matty myslel, že je s jeho nejlepším kámošem definitivně amen. Když se tak vyjádřil poprvé, Alfie by přísahal, že se přeslechl.

„Cos to teď řekl?“

„Nic.“ Matty se rozpačitě zavrtěl a sklopil oči k podlaze. „Já jenom...“ Krátce zvedl zrak k Alfiemu. „Jenom jsem řekl, že tě mám rád, to je všechno.“

Alfie vyprskl smíchy. „Ale no tak, kámo! Nebuď směšný! Takové hlouposti mi vykládat nemusíš.“ Ale Matty se nesmál. Naopak upadal do mnohem větších rozpaků. Svěsil hlavu o něco níž a ruce sevřené v pěst tiskl k bokům.

„Hele, směšného na tom není vůbec nic, chápeš?“ S námahou cedil slova přes zařáté zuby. „Když jsem si myslel, že jsem tě ztratil, uvědomil jsem si, že jsem ti nikdy nepověděl, jak moc mi na tobě záleží. Ani jednou za celých patnáct let, co se přátelíme. Tak jsem si slíbil, že jestli se z toho vykřešeš, řeknu ti to. Naštěstí jsme oba tady, tak si na moje vyznání radši zvykej, jo?“

Alfie měl co dělat, aby se nerozbrečel. „Taky tě mám rád, kámo.“

Od té chvíle tahle věta tvořila pomyslnou tečku za každým setkáním. Pochopitelně byla pronášena nonšalantním způsobem hodným ryzích chlapů, avšak Alfie si uvědomoval, jak je těchhle pár slov pro oba důležitých.

Alfie byl pacientem nemocnice svatého Františka skoro šest týdnů. Ode dne, kdy se před třemi roky přestěhoval do

Hackney, tuhle stavbu pravidelně vídal. Její ponurá kamenná silueta se tyčila nad moderní čtvrtí pro bohaté jako připomínka ošuntělé historie, kterou nebylo možné ignorovat.

„Ježíšikriste, mami, kdybych tam někdy skončil, prosím tě, nech mě přeložit jinam,“ žertoval, kdykoliv šli kolem během některé z matčiných návštěv.

„Nebud' tak morbidní. O tomhle špitále jsem slyšela jenom to nejlepší.“

„Vážně? Snažíš se mi namluvit, že se dá říct něco pěkného o barabizně, která víc než nemocnici připomíná několika-podlažní parkovací dům?“

„Přestaň! Věř mi, že kdybys měl na kahánku, prosil bys je, aby tě vzali dovnitř.“ Věnovala mu onen vševědoucí mateřský úsměv, který všem dětem bez ohledu na věk leze na nervy. „Copak jsi zapomněl, co jsem tě vždycky učila? Nesud' knihu podle obálky.“

Jeho názor tím nezměnila. Nos nad špitálem ohrnoval do chvíle, než mu škaredá budova a její osazenstvo zachránily život. Sotva ho přijali, věděli, že je to s ním špatné. Stačil by vám jediný pohled na zbytky auta, ale víc jak měsíc strávený v nemocnici a postupná rekonvalescence? Na to by si nikdo nevsadil.

3

Alice

„Haló, zlato... Slyšíte mě?“ Hlas byl tichý, opatrný a plný naděje.

První vjem byl zápach.

Bélidlo. Krev. Puch lidského rozkladu.

„Nic neříkejte, Alice. Stačí mrknout nebo zahýbat prsty, abychom věděli, že jste vzhůru.“

Alice přinutila prsty k pohybu jenom proto, aby se zbavila té ženy a její protivné laskavosti. Musela vynaložit značné úsilí, což jí samo o sobě připadalo zvláštní. Jak to, že zapomněla používat vlastní tělo? Jak je to dlouho, co naposled nařídila svému mozku, aby fungoval?

„Vítejte zpátky, Alice, děvče moje zlaté... Výborná práce. Vedete si skvěle!“

Ona ten pocit neměla. Cítila se, jako by ji někdo stáhl z kůže, a tu se pokusil napasovat na úplně jinou postavu, a když zjistil, že mu dochází materiál, v polovině to vzdal. Připadala si jako zfušovaná panenka a pekelně to bolelo.

„Měla jste nehodu, Alice, ale uzdravíte se. Dojdu pro doktora, aby vám vysvětlil, co se stalo, ano? Sedte klidně, hned jsem zpátky.“

Alici třeštila hlava, již se proháněly útržky vzpomínek tak úporně, že jí bránily v přemýšlení. Pomrkávala, až se jí podařilo otevřít oči, a spatřila, jak se k ní hrnou dva lidé.

Prosím, povězte mi, kde sakra jsem.

„Zdravím, slečno Gunnersleyová. Nevadí, když vás budu oslovovat křestním jménem?“

Doktor přistoupil o krok blíž. Z jeho obličeje se dalo vytušit, že kdysi sálal nadějí a zapálením pro věc, ale teď působil trochu povadle a ostražitě. Stál před ní muž, který se stačil důkladně obrnit proti smrti.

Nepatrně přikývla, protože na výraznější přitakání se nemohla.

„Fantastické. Takže, Alice, jak vám sestřička určitě vysvětlila, přivezli vás do nemocnice svatého Františka, protože jste měla vážnou nehodu. V kancelářské budově, kde jste pracovala, vypukl požár a bohužel jste v ní zůstala uvězněná. Utrpěla jste některá vážná zranění. Odhadem na čtyřiceti procentech těla máte popáleniny různého stupně. Už jsme provedli jeden chirurgický zákrok ve snaze minimalizovat škody, ale cesta k uzdravení bude dlouhá. Zatím bych vás rád ujistil, že dostáváte tu nejlepší možnou péči, a děláme pro vás, co je v našich silách v souladu s předběžným léčebným plánem.“ Rozpačitě se pousmál. „Chcete se na něco zeptat? Chápu, že toho na vás musí být moc.“

Slova se přes ni přelila a zaplavila ji bezednou hrůzou. Tohle nemůže být pravda. Nejde o nějaký krutý vtíp? Mozek zoufale pátral po jiné možnosti, než je ta, která jí zírala do tváře. Ale bolest byla skutečná. Tohle věděla jistě. Pohlédla na svoji paži. Byla vážně poškozená. Doopravdy.

Alice okamžitě stiskla víčka.

Nedívej se! Neopovažuj se na to znovu podívat!

Slyšela, jak se lékař přesouvá na druhý konec postele. „Možná to bude po nějakou dobu nepřijemné, ale dáváme

vám léky proti bolesti. Nechám vás odpočívat, Alice, ale ráno vás zase přijdu zkontrolovat. Platí?“

Příkývla, a aniž jí to musel dvakrát připomínat, znovu upadla do hlubokého ignorantského spánku.

Během následujících dní, jak Alice sílila, zjišťovala, že je schopná zůstat vzhůru déle než jen zlomek času. Mozek se postupně vzpamatovával a začínal spolupracovat, což znamenalo, že konečně začala vnímat svoje okolí.

Holé.

Tohle slovo ji napadlo jako první. Následovalo: „bezduché“. Na místo, kde bylo pořád hlučno, jí připadalo prázdné. Lidé se tu pořád něčím zabývali. Kontrolovali tohle, odcítali tamhleto. Bez přestání mluvili. Alice věděla, že žije jenom díky přístrojům, na které je napojená. Vedlo z ní tolik drátů, že ztrácela přehled, kde končí její tělo a začíná technika. Nechala se okukovat a zkoumat, stala se předmětem diskuzí. Snažila se to nevnímat, a především se na to nedívat, protože pokaždé, když na sebe pohlédla, vyvstal jí před očima nezvratný důkaz. Jako kdyby jí bylo souzeno, že i když se jí podaří ohni uniknout, zůstane jím nadosmrti poznamenaná. A to se povedlo. Celá levá polovina jejího těla byla ohořelá. Pohlčená a vyplivnutá plameny. Pokoušela se tuto skutečnost vytěsnit, a tak většinou civěla do stropu, anebo měla zavřené oči. Spánek byl to jediné, co se nezměnilo. Proměnil se v jediné důvěrně známé místo, kam mohla uprchnout a kde necítila bolest.

Spánek také znamenal, že se vyhnula přílivu lidí, kteří ji chodili pravidelně kontrolovat. V průběhu jejího života ji častokrát napadlo, jaké by to asi bylo, kdyby se o ni někdo staral – bezpodmínečně a bez otázek. Nyní se o tom mohla na vlastní kůži přesvědčit a nejradši by se rozkřičela tak, až by jí krvácely plíce. Věděla, že tihle lidé pouze dělají svou práci. Plně si uvědomovala, že je *povinností* lékařů a sester se o ni

starat, ale obešla by se bez slz, které se jim objevily v očích pokaždé, když se na ni podívali. Taky by se u ní nemuseli zdržovat po pracovní době a pokoušet se povídat si s ní jenom proto, že tu leží už pěknou řádku dní a nikdo za ní nepřišel na návštěvu. Zrodila se v ní hořká nelibost a vylévala se na ty, kteří se ocitli v její blízkosti. Uhýbala před jejich doteky. Opo-
vrhovala projevy lítosti. Nikdo nemá v popisu práce ji litovat.

Když jí nepomohl spánek a neodnesl ji pryč, zavírala oči a předstírala, že spí, když za ní přišli. Nemohla vystát pohled na stále stejné tváře, které se úporně snaží nedat najevo šok. Ty samé tváře, které se pokoušejí vymámit z ní alespoň půl slova, přestože dál sveřepě mlčí. Zpočátku ji mluvení skutečně bolelo. Při požáru vdechla tolik kouře, že kromě popáleného obličejce vyvázla se začouzenými plícemi silného kuřáka, který si dá čtyřicet cigaret denně. Pálilo ji celé hrdlo bez ohledu na to, kolik litrů kyslíku byla nucena nasát do plic. Byla skrznastrz zuhelnatělá jako důkladně připálený kus masa.

4

Alfie

Když Alfie poprvé v životě skončil ve špitálu, podvědomě se tomu vzpíral. Nepatří sem. Nesedí to. Všechno mu lezlo na nervy – od zápachu chlóru vznášejícího se ve vzduchu, přes škrábající naškrobená prostěradla po zvuky všech těch lidí. Nemá tu svůj vlastní prostor. Pořád sem někdo leze a ruší ho, anebo ho budí lékaři a sestry. Cítil, jak v něm s každou uplynulou hodinou narůstá frustrace a jak ho to neznámé prostředí drtí. Každou noc se modlil, aby se mohl vrátit domů. Na gauč ve svém bytě v Hackney, znovu se obklopit bezpečím svého života. Najednou si nebyl jistý, jestli se k němu někdy vrátí. Jak dokáže usnout bez monotónního pípání srdečního monitoru? Copak se může v klidu probudit ve své ložnici, kde kromě něho nikdo není? Nebudou mu scházet tváře ostatních pacientů, až zatouží po společnosti?

Jednou ze vzácných perliček v životě dlouhodobého pacienta je to, že se důvěrně obeznámí s klady a zápory nemocničního prostředí. Šest týdnů je dost dlouhá doba, abyste věděli, co si vybrat a čemu se vyhýbat z každodenního jídelníčku, zjistíte, který vrátný má smysl pro humor a který se na vás pro změnu sotva podívá, natož aby se usmál. Za tu dobu poznal, která z ošetřovatelek mu při večeri podstrčí

druhou porci pudingu a kterou je lepší si proti sobě nepoštvat. Na oddělení Moiry Gladstoneové našťěstí převládaly sestry prvního typu. A žádná z nich nebyla laskavější, starostlivější a mohutnější než Martha Anglesová, řečená matka Andělka. Nebylo na ní nic malého. Byla to ženská, která dokázala zaplnit místnost pouhým svým poprsím a smíchem, a dohlížela na oddělení rehabilitace bystrým okem a s otevřeným srdcem.

„Dobré ráno, matko Andělko. Jak se dnes máte?“

Alfie si poprvé po dlouhé době užíval ranní vstávání. Zkrátka jste si nemohli pomoci a se sestrou Anglesovou jste si museli každý okamžik užít naplno, protože patří k těm vzácným zářícím lidem, které potkáte jenom jednou za život.

„Dobré ráno, drahoušku. Pořád stejně, pořád stejně. Hank mě včera večer vzal do kina – a já usnula po dvaceti minutách! Nemám ponětí, o čem ten film byl, zato jsem se nádherně prospala.“

Hank byl její životní láskou. Zamilovali se do sebe už jako děti, v osmnácti se vzali a přivedli na svět čtyři roztomilé caparty. Martha svého manžela zbožňovala každým kouskem své rozložitě bytosti, což také znamenalo, že si na něho každou chvíli stěžovala.

„Skutečně vás musí milovat, když mu nevádí, že vás večer pozval na rande a vy jste ho celé prochrápala. Zajímalo by mě, kdy nás hodláte představit. Nechám si od něho poradit, kde najít ženskou, jako jste vy.“

Láskyplně ho poplácala po zápěstí. „Věřte mi, drahoušku, že najít ji je to nejjednodušší. Ale udržet si ji – to je dřina!“

„Amen, sestro!“ zvolala Sharon ze své postele. Nedávno se rozvedla a od té doby je z ní zapálená feministka.

Sestra Anglesová se chtěla hlubokým smíchem. „Tak se podíváme, jak to dneska vypadá.“ Pohlédla na jeho zafácovaný pahýl.

„Vážně? Už zas?“ Alfie si uvědomoval, že je protivný, ale zrovna neměl náladu, aby někdo zkoumal a pokoušel jeho zranění.

„Takže vy chcete, aby vám to zase oteklo? Aby se jizva zanítla a opět se objevila infekce? Nenuťte mě, abych zavolala na ortopedii a nechala vás přeložit zpátky k nim. Vy si myslíte, že to neudělám, ale abyste se nedivil!“

Alfie možná neměl náladu na převaz, ale sestra Anglesová zjevně neměla náladu na odmlouvání. Na oddělení rehabilitace ho přeložili po předchozím pobytu na jednotce intenzivní péče a na ortopedii. Alfie se už ve špitálu trochu vyznal, a tak věděl, že tohle je nejlepší místo, kde mohl skončit. Rozhodně nebude riskovat, že ho zase někam převedlí.

„Omlouvám se. Klidně si poslužte. Jenom nemám chuť se na to dívat, to je všechno.“

„Já vím, zlato, ale budu rychlá.“ Opatrně začala rozmotávat obvaz. Jeho kůže okamžitě ožila a začala vnímat každý dotek. Tolik to zase nebolelo, ačkoliv občas si kladl otázku, jestli míra utrpení v prvních dnech po nehodě neposunula jeho práh bolesti daleko výš. Byl to zvláštní pocit, jako by ho bodali po celém těle rozžhavenými jehlami a špendlíky. Maličko ucukl a sestra Anglesová chlácholivě položila ruku na jeho. „Vím, že je to nepříjemné, ale trocha toho nepohodlí dalekosáhle vyváží riziko, že bychom vás mohli ztratit. Ne že bych něco takového připustila.“

Věděl, že má pravdu, proto se položil a zavřel oči. Bez ohledu na to, kolik času uplynulo, mu pohled na pahýl nedělal dobře. Při pohledu na svoje jizvy trpěl jako zvíře. Tlusté bílé čáry představovaly všechno, o co přišel, a už nikdy to nedostane nazpátek.

„Hotovo. Jste připraven odpoledne pokořit stroje v tělocvičně?“ Sestra Anglesová dokončila převaz rychle a bezbolestně, jak slíbila.

„To se vsadte, matko Andělko. Dneska to dám.“

Znovu ho chlácholivě poplácala a pokračovala v plnění povinností. Zkontrolovala mu všechny životní funkce, hodnoty zapsala a pak přišlo to nejdůležitější – natřesení polštáře.

„Teď bych vás, Alfie, ráda požádala o laskavost.“

Tón jejího hlasu se nepatrně změnil.

„Samozřejmě. O co jde?“

Opatrně usedla na kraj jeho lůžka. „Brzy na vedlejší postel nastěhujeme novou pacientku.“

Alfiemu poskočilo srdce.

„Než propadnete nadšení, musím vás varovat. Prošla velmi vážným traumatem a od chvíle, kdy ji přijali do nemocnice, nepromluvila ani slovo.“

Alfieho srdce zase pokleslo.

„Jak dlouho je tady?“ Sám by nevydržel mlčet ani celé odpoledne.

„Už to budou tři týdny.“ Ošetřovatelka se k němu naklonila. „Podívejte se, Alfie, já vím, že si s ní budete chtít povídat a pokusíte se s ní sprátně, ale prosím vás, abyste s tím chvíli počkal. Napřed si tu musí zvyknout. Dopřejte jí trochu prostoru. Až bude připravena mluvit, sama se ozve. Rozumíte, drahoušku?“

Alfie se stále nevzpamatoval z představy, že by někdo mohl být dobrovolně tak dlouho zticha. Zajímalo by ho, jak je něco takového vůbec možné.

„Alfie?“

„Omlouvám se. Neřeknu ani slovo.“

„Hodný kluk.“ Poplácala místo na posteli, kde míval levou nohu, a neúmyslně mu tím připomněla, co mu chybí. Ztěžka se zvedla a odešla.

Alfie nechápal, jak mohla ta osoba tak dlouho přežít bez mluvení. Nepřehánějí trochu? Nikdo se zdravým rozumem nedokáže týdně mlčet. Ve svém životě mockrát zažil, že ho

lidi žádali, aby konečně zavřel pusy. A že jich bylo dost. Jednou, na střední škole, to došlo tak daleko, že vybral tři tisíce liber za „sponzorované osmačtyřicetihodinové mlčení“. Odhodlání mu vydrželo sotva první dopoledne, ale spolužáci ocenili, že se aspoň snažil, a peníze mu nechali. Alfie pro rozhovory žil. Spojení s ostatními lidmi mu šlo k duhu. Uplynulé těžké dny mu pomáhaly přežít výměny názorů s popudlivým panem Petersonem, anebo výměna drbů se Sharon. Konverzace byla podstatou jeho existence na nemocničním oddělení a bez ní by si připadal jako na opuštěném ostrově.

Bobřík mlčení té ženské dlouho nevydrží.

Jak by mohl? Věděl, že sestra Anglesová je v tomto směru neoblomná, Alfie se však nemohl ubránit plíživému pomyslení, že v okamžiku, kdy se tajemná pacientka nechá vtáhnout do místního dění, nebude schopná dál odolávat. V tom spočívá půvab oddělení Moiry Gladstoneové. Není to tu jako na jednotce intenzivní péče nebo na úrazovém oddělení. Lidé neproudili sem a tam otáčivými dveřmi. Zůstávali tady. Zotavovali se. Stávali se rodinou. Je pouze otázkou času, kdy se k nim přidá jeho nová sousedka.

5

Alice

Jedna z věcí, které se Alici podařilo během pobytu na jednotce intenzivní péče dosáhnout, bylo získat úplnou představu, co se s ní stalo. Chvilí trvalo, než se jí povedlo prodrat se mlhou zastírající paměť, zbavit se smetí v podobě žáru, kouře a křiku, a vzpomenout si, co ten den dělala.

Pracovala dlouho do večera, takže především nestihla hodinu pilates. Vzpomínala si, jak ji to naštvalo. Zmeškat jedno jediné cvičení znamená zahájit pohyb na sestupné spirále spokojenosti. Dvě dvojité espressa a později rychlá sprcha. Do práce vyrazila těsně před šestou ranní.

Alice pracovala dost dlouho a usilovně, aby si přišla na velice slušný plat a úctyhodnou seniorskou pozici finančního poradce. Proto měla to štěstí, že když se rozhodla pro koupi bytu, mohla si vybírat. Napřed se přinutila poohlédnout se po nějakém na předměstí, kde lidé nešetřili na svém bydlení láskou a tvořivostí. Prohlížela si nabídky doplněné o upravené zahrady, koupající se ve slunečním světle, hotové zelené svatyně v betonové džungli Londýna. Trvala na extra ložnicích pro budoucí hosty a potenciální potomky. A pak se přistihla, že místo o „dětech“ mluví o „potomcích“ a přestala si hrát na něco, co není. Alice byla hrdá na to, jak nezávislou, svobodnou a nadmíru cynickou bytostí je. Nikdy nevěřila na nic, co

nemohla vidět na vlastní oči, přeměřit pravítkem, anebo přinejmenším si o tom přečíst v učebnici. Nepatřila k lidem, kteří se vyžívají v hlubokomyslných duchovních rozhovorech. Otevřeně kašlala na něčí naděje a sny, a rozhodně nespolehala na nic a na nikoho. Všechno, co Alice Gunnersleyová potřebovala, bylo pohodlí a samota. A tak si koupila podkrovní byt v Greenwichi. Neměla sousedy, zato si pomohla k vyhlídce na řeku a slušnou část parku, aby samu sebe přesvědčila, že je obklopena přírodou. Nejlepší na tom bylo, že z bytu viděla na svoji kancelář, což ji vždycky dokázalo spolehlivě uklidnit.

Den, kdy došlo k nehodě, byl v práci obzvlášť stresující. Do konce týdne potřebovala sepsat obsáhlé a podrobné hlášení, které, když s ním uspěje, Alici na věky zapíše do povědomí správní rady, což by se mohlo hodit v případě, kdyby se její členové poohlíželi po novém talentovaném partnerovi. Bohužel se mezi ni a sepisování veledůležitých hlášení postavily nekonečné porady, přezkumy projektů a finanční rozvahy, nemluvě o hodinových debatách se šéfem. Alice často nechápala, proč Henry trvá na tom, aby se každý měsíc scházeli, když pokaždé probírali totéž.

„Alice, ty jsi bezesporu fenomenální přínos pro tuto společnost. Nikdy jsem se nesetkal s nikým s tak vysokým pracovním nasazením a jistým tahem na branku, jako máš ty. Ale jak víš, tohle není to jediné, čeho si ve firmě vážíme. Jestli se chceš pracovat až na vrchol, musíš začít s sebou brát další lidi.“

Brát s sebou další lidi.

Další pitomá fráze z oddělení lidských zdrojů, blesklo jí hlavou. Co to ve skutečnosti znamená, Henry? Nejradši by něco odsekla, ale místo toho se zhluboka nadechla a usmála se.

„Já s sebou další lidi beru, Henry. Podívej se do tabulek. Letos jsem povýšila pět lidí ze svého týmu a mám nejmenší fluktuaci podřízených na celém patře.“

„Já vím.“ Přehnaně potřásl hlavou.

Alice si uvědomovala, že to s ní občas není snadné, ale zároveň věděla, že fakta mluví za vše. Proto jimi nikdy nešetřila.

„Ale o to nejde.“

„Dobře, Henry, nechci být nezdvořilá, ale dnešek mám pekelně nabitý, proto bych ocenila, kdybys co nejrychleji přistoupil k věci.“

Počítala s tím, že ho její připomínka nepřekvapí. Pracují spolu už deset let a Alicina nemilosrdná oddanost práci se za tu dobu vůbec nezměnila.

„Věc se má tak, že život není jenom o téhle kanceláři. Občas mi dělá starost, že to nevidíš. Jsi tu ve dne v noci a já si nejsem jistý, jestli je to obzvláště zdravé. Kromě toho se málokdy účastníš firemních společenských akcí a s lidmi se zřídka bavíš o něčem jiném než o uzávěrkách.“

Alice se zamračila. Nepřehání to s tou péčí trochu? Začala se smát.

„Chápu, o co tady kráčí. Má to být nějaká nová zaměstnanecká politika na téma zdraví a spokojenosti, že? Podívej se, o mě si starost dělat nemusíš. Spím, jím, mám pár přátel, které čas od času vídám. A s lidmi z firmy se *bavím*.“

Obočí mu vystřelilo vzhůru. „Vážně?“

„Povídám si s Lylou.“

„Je to tvoje osobní asistentka. Musíš s ní mluvit.“

„Dobře. Povídám si s Arnoldem.“

Ha! Tentokrát ho dostala.

„S Arnoldem? Kdo to sakra je ten Arnold?“ Přimhouřil oči. Vždycky šilhal, když přemýšlel. Byl to zvyk, který Alice nemohla vystát.

Vtom mu to docvaklo. „Bože, Alice! Není to ten dědula z recepce?“

„Přesně ten!“ Potměšile se uculovala.

Henry obrátil oči v sloup. Viděla, že jeho frustrace dosáhla nových hranic. „Dobře. Když mi říkáš, že vedeš hlubokomyšlné hovory s Arnoldem, kdo potom jsem, abych tě soudil?“

„Správně.“ Alice se zvedla. „Skončili jsme?“

Henry pokrčil rameny. Nezbývalo mu, že se vzdát. „Vypadá to tak.“

„Díky, Henry.“ Ani se neobtěžovala na něho podívat, když odcházela.

Moc zvláštní, pomyslela si. Proč ho zcistajasna tolik zajímá, co dělá ve volném čase? Přece ji tu drží proto, aby co nejlépe zhodnotila svěřené peníze. A co na tom, že Arnold nespadá do kategorie *přátel*? Jak stoupala po kariérním žebříčku, vídala starého vrátného mnohem častěji než jiné známé. Pět dní v týdnu Arnold Frank Bertram sloužil v recepci noční. Běžně se stávalo, že po deváté bývala Alice jedinou zaměstnankyní v budově, takže spolu s Arnoldem byla jedinou živou duší v celé čtyřicetipatrové kancelářské věži. Každou noc, když konečně našla sílu ukázněně se odtrhnout od práce, tu Arnold byl a trpělivě seděl za recepčním pultem s očima přikovanými ke dveřím na ulici. Sotva uviděl Alici, na tváři se mu objevil úsměv.

„Další pozdně noční šichta, slečno? Práce kvapná, málo platná, že jo?“

Dlouho mu odpovídala jenom úsměvem. Byl upřímný, ale nic víc. Vycítila, že Arnold je povídavý typ, takový ten dědeček s letitou zásobou podivuhodných historek, ale ve středu v jedenáct v noci s vyhlídkou na ranní začátek v sedm neměla Alice na rozprávky ani pomyšlení. Úsměv bude muset stačit.

Ale jak čas plynul a z pozdních návratů domů se stále častěji stávaly časné ranní, Alice zjišťovala, že je stále obtížnější ignorovat starého muže a jeho nepolevující pokusy o navázání

hovoru. Během jednoho obzvlášť pekelného týdne, když Alice ve dvě ráno usoudila, že se potřebuje nadýchat čerstvého vzduchu, Arnold čekal na její návrat s šálkem horké čokolády.

„Pomáhá udržet hladinu cukru v krvi, slečno.“ Usmál se a přikývl.

„Děkuji vám.“ Neměla sílu protestovat, proto pozornost přijala, a uvědomila si, že od oběda nic nesnědla. „Kolik jsem dlužná?“

„Nic.“ Zvedl ruce dlaněmi vzhůru. „Můžete ji mít i zítra.“ Mrkl na ni a svědomitě se vrátil za pult.

A tím započal podivný noční rituál zahrnující horkou čokoládu a útržky rozhovorů s Arnoldem. Brzy se stal běžnou položkou v Alicině diáři.

Ani v noc požáru tomu nebylo jinak. Ačkoliv tentokrát ji z nějakého důvodu přísun cukru povzbudit nedokázal. Od desáté večerní Alice pilně pracovala na jednom hlášení, ale pořád to nebylo ono. Vzpomíná si, že zavřela oči v naději, že krátký šlofik postačí, aby se jí znovu nastartoval mozek. Vypila zbytek horké čokolády a položila hlavu na stůl.

Později se dozvěděla, že zatímco spala, někdy mezi druhou a třetí vzplála klimatizační jednotka v patře nad ní a rozervala vršek budovy na kusy.

„Měla jste štěstí,“ sdělil jí policejní vyšetřovatel potom, co se vzdal marných pokusů vymámit z ní nějaké informace. Ačkoliv po fyzické stránce sílila, její vzpomínky se stále zakládaly na verzi událostí, kterou jí předložili jiní lidé. Byla to síť slátaná z postřehů, které byla nucena přijmout za vlastní.

Jestli takhle vypadá štěstí, potom si ani nechtěla představovat opak.

„Máte velice spolehlivého recepčního. Kdyby záchranáři nedorazili tak brzo, vytáhl by vás z plamenů sám. Ten chlapík byl úplně bez sebe.“

Arnold.

„Zachránil vám život, slečno Gunnersleyová.“ Druhý z důstojníků se na ni pozorně zahleděl. Zoufale pátral po sebemenším záchvěvu emocí a bylo to na něm vidět. Věnovala mu kusé přikývnutí.

„Dobře. Takže... Sepíšeme to a pošleme vám ucelené hlášení. Kdybyste měla nějaké otázky, bez váhání nám zavolejte, prosím.“

Jak se ukázalo, Arnold byl doopravdy přítel. Vlastně se přes noc stal jedním z nejdůležitějších lidí v Alicině životě. Zachránil ji.

Náhle jí blesklo hlavou, jestli by nakonec nebylo lepší, kdyby uhořela.

6

Alfie

„Pane P., přece víte, kolik je hodin!“ Alfie se ztěžka zvedl a natáhl se po berlích.

Starý pán se zamračil. „Ježíši, tady je to horší než na skautským táboře – člověk furt aby něco dělal. Hele, já nejsem jeden z tvých školáčků, mladej.“

Ve svém starém životě, před nehodou, býval Alfie pedagogem tělesné aktivity a sportovní terapie na základní škole na jihu Londýna. V podstatě byl obyčejný tělocvikář, ale tenhle výraz se dávno nepoužíval, protože zněl ostudně. Firemní politika prosákla i do vzdělávacího systému, a tak bylo zapotřebí vymyslet tituly, které patřičně zavání důležitostí a leští ego. Alfie na to kašlal. Nepotřeboval prestiž ani slávu, svou práci jednoduše miloval. Během pobytu v nemocnici se mu nejmíc stýskalo po jeho žácích. Jistě, každou chvíli na ně nadával, ale nevyměnil by je za nic na světě.

„Ta vaše mrzutost vás jednou přivede do hrobu, pane P. Teď sebou hodte, nebo na nás nezbydou žádné brownies.“

Alfie si všiml, že navzdory brblání se pan Peterson obul do trepek a byl připravený k odchodu.

„Tak kde to vážne? To ty bys sebou měl hodit, synku. Nezapomínej, že bez nohy jsi tu ty. Já se v porovnání s tebou pohybuju rychlostí blesku.“

„Dokážete vy dva být na sebe někdy milí?“ vložila se do jejich hašteření Sharon.

„Sklapni, Sharon,“ okřikl ji pan Peterson, „nebo ti nekoupím tu horkou čokoládu, o kterou mě prosíš celou hodinu.“

Špičkování nikdy nebralo konce. Alfieho občas napadalo, že kdyby nebylo věčného poštučování, na každého z nich by nepříjemně dolehla skutečnost, že trčí v nemocnici a bojuje s vlastní bolestí bez útěchy a podpory někoho z rodiny.

„Jste horší než moje Ruby a té je teprve dvanáct! Měli byste se za sebe stydět,“ zvolala Jackie ležící na druhé straně pokoje. Po prodělané mrtvici jí stále bylo špatně rozumět. V pokoji byla jediná, kdo měl děti, a Alfie mu se líbilo, jak jí sebemenší zmínka o dceři ulevila v jejím utrpení. „Ale když už jsme u toho, Alfie... Zabíjela bych pro skořicového šneka.“

„Ježíšikriste, my nejsme donášková služba!“ čertil se pan Peterson.

„Dobře víte, milý kolego, že když ty ženské nenadopujeme cukrem, budou ještě horší!“ Alfie se na přítele usmál a nabídl mu rámě. Stařec byl paličatý a měl silnou vůli, ale po fyzické stránce byl v devadesáti letech pochopitelně křehký.

Pravidelná cesta do kantýny sloužila jako výmluva, s jejíž pomocí se dostali z oddělení, kde hrozila ponorková nemoc. Alfie věděl, že musí trénovat chůzi, a pan Peterson se mohl utlouct po horké čokoládě, takže oběma tohle uspořádání dokonale vyhovovalo.

„Ráno jsem měl zajímavý rozhovor s matkou Andělkou.“ Alfie se snažil, aby to vyznělo ledabyle, ale věděl, že každý náznak drbu jeho přítele spolehlivě zaujme.

„Jo?“ Stařečkovi se rozsvítily oči.

„Vypadá to, že budu mít novou sousedku. Nemluvnou.“

„Cože?“ Pan Peterson zmateně sraštil obličej.

„Chtějí někoho dát na vedlejší postel. Nějakou ženskou, která celé týdny nepromluvila. Odmítá komunikovat od chví-

le, co ji přijali do špitálu. Podle sestry Anglesové je pěkně traumatizovaná.“ Alfie pokrčil rameny. Tichou zatvrzelostí nové pacientky nechápal.

„Asi je vážně zraněná.“

„Vypadá to tak.“ Oba se odmlčeli a raději se soustředili na pomalé a namáhavé kroky.

„Dej jí týden nebo tak nějak na zotavenou. Tyhle věci vždycky pominou. A jestli ne, tak tě třeba naučí mlčet. Aspoň si od tebe na chvíli odpočineme.“ Stařec se hlasitě rozesmál vlastnímu vtipu.

„Anebo... a to je mnohem pravděpodobnější, ji vytáhnu z ulity a *oba* se budeme bavit tím, jak vám svým brebentěním lezeme na nervy.“ Alfie dloubl kamaráda zlehka do žeb, vděčný, že se do jejich hovoru vrátil lehký tón.

Pan Peterson obrátil oči v sloup. „Dobrý bože, v tom případě se začnu modlit, aby ta dáma už nikdy nepromluvila!“

7

Alice

Když Alici poprvé oznámili, že ji překládají na jiné oddělení, částečně se jí ulevilo. Znamenalo to, že udělala určitý pokrok. Už není v kritickém stavu a je na cestě ke svému starému životu. Přestože se kožní štěpy a spálená tkáň pod nimi začaly hojit, stále nepronesla jediné slovo. Co taky říkat? Každý od ní chtěl slyšet jenom to, že *je jí dobře*. Nebo že už je jí o hodně lépe, děkuji za optání. Ale stačilo se na ni podívat a každý věděl, že je to vyložená lež. Tedy ne že by se ona sama na sebe po nehodě aspoň jednou podívala. Záměrně odmítala otevřít oči, když ji lékaři ponoukali, aby se podívala na svůj odraz. Úplně stačilo podívat se na tuhou kůži na pažích a uměla si představit, jakou škodu oheň napáchal na jejím obličejí. Nepotřebovala zrcadlo, aby věděla, že je vážně poškozené zboží.

Přesto ji přehnaně přátelské a optimistické sestry neustále přesvědčovaly o tom, že „měla obrovské štěstí“. Takové kecý!

„Máte štěstí, Alice, že vás oheň zasáhl jenom na jedné straně.“

„Ještě že vás včas zachránili, jinak byste byla popálená celá.“

No nazdar, to by byla úplně v prdeli. Má to ale štěstí, že je zmrzačená jenom na půl.

Alice, co měla fakt z pekla štěstí!

„Dobré ráno, Alice. Jak se cítíte?“ zeptal se mdle doktor. Nechápala, proč se jí na to lidi pořád ptají. Jedinou její odpověď je ticho, přesto to pořád zkoušejí.

„Studoval jsem vaše záznamy a těší mě, jaký děláte pokrok. Štěpy se dobře hojí a všechny vitální funkce vykazují stabilní hodnoty.“ Vzhlédl od psací podložky a usmál se. Jeho slabý pokus o pozitivní přístup vyzněl spíš rozpačitě než povzbudivě. „Teď je naším úkolem navrátit vám sílu a pohyblivost. Přece jenom už dlouho ležíte a musíme zabránit další ztrátě svaloviny. Proto vás přeložíme na oddělení Moiry Gladstoneové, což je rehabilitační zařízení zřízené v této nemocnici. Patří k nejlepším v zemi. Sestaví vám tam rehabilitační plán a dál budou sledovat vaše rány. Až ověříme rozsah zjizvení, můžeme zvážit další možnosti.“

Nikdy mi nevrátíte to, co jsem měla.

„Jediná věc, která nás znepokojuje, je...“

Skutečnost, že jsem celé týdny nepromluvila, a nepodívala se na svůj obličej?

Alici bavilo sledovat, jak muž s obtížemi hledá správná slova.

„...máme dojem, že se vám zatím nedaří vyrovnat se s tím, co se stalo. Potřebovali bychom, abyste s námi začala komunikovat, Alice. Jestli vás máme propustit, musíme si být jisti, že jste smířená s tím, co se přihodilo, a připravená podniknout pozitivní kroky vpřed.“

Pozitivní kroky? Co kdybychom si prohodili místa, doktore, a podívali se, kolik pozitivních kroků uděláte vy?

Povytáhla koutek úst v chabém náznaku, že ho bere na vědomí.

„Alice.“ Zhluboka se nadechl a přistoupil k ní o krok blíž. „Máte i jiné možnosti, ale nejprve je třeba nechat kůži lépe se zahojit. Tohle není konečný stav... Umím si představit, že

se tak cítíte, ale není to pravda.“ Lékař zvedl ruku, jako by se chtěl Alice dotknout, ale pak ji zase svěsil. „Abychom vám zajistili co největší pohodlí, přestěhujeme vás zítra v noci. Jestli máte nějaké otázky, velice rádi vám je zodpovíme.“

Bohužel nebylo možné přemístit její postel společně s paravány, a tak její poznamenanou tvář zakrývala alespoň mírná tma, když s ní svištěli po chodbách. Sotva dorazila na rehabilitační oddělení, okamžitě ucítila změnu atmosféry. Vlád tu klid. Nikdo nikam nespěchal. Nikomu tu nehrozilo bezprostřední nebezpečí. Lidi tu nepobíhali čtyřadvacet hodin denně pod vlivem adrenalinu a kofeinu. Když ji tlačili kolem řady lůžek, Alice si stačila všimnout, že tu na stěnách visí obrazy, přehozy na postelích hrají všemi barvami a nechybí tu roztomilé ozdůbky. Zdálo se, že lidé obývající tento prostor už nejsou pacienti, ale rezidenti. Což byl další výrazný rozdíl mezi tímto oddělením a jednotkou intenzivní péče. Všichni tito lidé se zaručeně vraceli do života. A čistě teoreticky nikam nespěchali.

Ráno ji probudila jedna ze sester. Byla mohutná a kurážná a nebála se postavit potíží čelem.

„Dobré ráno, holčičko.“

Alice sebou trhla. Jakápak holčička? O Alici Gunnersleyové je známo, že není ničí holčičkou, a rozhodně ne téhle matutí báby.

„Jsem sestra Anglesová a během vašeho pobytu u nás budu dohlížet na vaši léčbu. Víím, že vám mluvení dělá potíže, proto když se vás na něco zeptám, stačí přikývnout, anebo zavrtět hlavou. Můžeme se na tom dohodnout? Jinak pro mě bude těžké zajistit vám potřebné pohodlí.“

Možná by mohla téhle sestře nevhodný projev lásky odpustit, když ji nebude nutit do řeči.

Alice přikývla.

„Skvělé. Takže vítejte na oddělení Moiry Gladstoneové. Napřed provedu bleskový převaz a potom vás seznámím s léčebným plánem.“

Alice nevraživě pohlédla na sestru Anglesovou a postiženou ruku jí nepodala.

„Vím, že je to nepříjemné, ale je třeba obvaz vyměnit.“

Nepříjemné? Už jenom ležet bez hnutí je k nesnesení. Hojící se kůže, slátaná dohromady pomocí cizích kožních štěpů, nepředstavitelně svědí. Seběmenší pohyb, třeba jenom obyčejné dýchání, způsobuje bolestivé napínání. Někdy následuje ostrá bolest, jako by se do ní zařizlo sto nožů najednou. Jindy je bolest tupá, jako by se jí usadila v kostech a táhla ji k zemi.

„Musím se přesvědčit, že rány nehnisají, Alice.“ Sestra se opatrně natáhla po její paži. „Prosím.“

Alice zdráhavě souhlasila a nechala se ošetřit. Tohle nenáviděla. Nejenom že cítila, jak odlupují gázu ze živého masa, ale zároveň to znamenalo, že vidí poškození v celé jeho ošklivosti. Nezakryté. Bez masky. Jen zarudlá tkáň, která bojuje a snaží se zacelit, přesto se pořád rozpadá. Avšak podrážděnost zdravotní sestry se dotkla něčeho v jejím nitru. Nechtěla dělat potíže, ale dlouho nevyпустила z pusu jediné slovo, a najednou jí připadalo strašně těžké ticho prolomit.

„Lékař mi předal vaši kartu a musíme začít se spoustou věcí, abychom vás zase postavili na nohy a vy jste odtud odešla ve zdraví a po svých.“ Sestra Anglesová zkoumala lejstro přicvaknuté k psací podložce. „Už nejste na kyslíku, což je bezvadné, péče o rány zůstává víceméně stejná, léky proti bolesti můžeme postupně snižovat a musíme začít se cvičením.“ Vmáčkla se do židle vedle Aliciny postele. „A to, zlatíčko, znamená, že se budete muset z téhle postele zvednout.“

Strach ji zmáčel jako studená sprcha. Nemohla. Nemohla se zvednout. Začala divoce vrtět hlavou, z příválu adrenalinu

se jí svíral žaludek a pevně sevřela ruce v pěst. Sestra Anglesová se opřela rukou o postel.

„To je v pořádku, Alice. Omlouvám se, nechtěla jsem vás vyděsit.“ Alice cítila, jak se její dech nepatrně zpomalil. Váha ruky sestry Anglesové, položené vedle její, na ni měla uklidňující vliv. „Uvědomuju si, že po vás chceme hodně, ale musíme vás rozpohybovat. Dlouho ležíte a je třeba, abyste rychle zesílila. Víte co? Promluvím s rehabilitačním pracovníkem a uvidíme, co se dá dělat, ano?“

Alice zavřela oči a zhluboka se nadechla.

Nic se neděje, všechno bude v pořádku.

„Nechám vás teď odpočívat, drahoušku. Jak už jsem povídala, nechte to na mně a my už něco vymyslíme.“

Stačí vymyslet, jak mě můžete vytáhnout z tohoto pekla. Prosím.

8

Alfie

Že jeho nová sousedka dorazila, poznal v okamžiku, kdy se probudil. Závěsy u vedlejšího lůžka byly zatažené a zevnitř se ozýval důvěrně známý hlas sestry Anglesové, která přednášela svou mnohokrát opakovanou řeč o chodu zdejšího oddělení. Aby někoho přivezli v noci, to se tu moc často nestávalo, a tenhle postup zde odpovídal rozvinutí červeného koberce. Alfie viděl, že si ostatní pacienti můžou ukroutit krk, aby něco zahlédli v okamžiku, kdy sestra Anglesová zkušeně přesouvala svoje rozložitě tělo zpoza závěsů, aniž by odhalila sebemenší kousíček z toho, co se za nimi skrývá.

„Viděl jsi ji?“ volal na něho pan Peterson. Mával mu z opačné strany pokoje.

Alfie zavrtěl hlavou. Bylo moc brzy a cítil se ubitý z neklidného nočního spánku, aby řádně odpověděl. Zachumlal se pod příkrývku, protože toužil po několika hodinách odpočinku navíc, s jejichž pomocí lépe zvládne další den. Ale sotva zavřel oči, zaslechl to.

Kašel. Štěkavý, namáhavý a bolestivý kašel, linoucí se zpoza pevně zatažených závěsů.

Kousl se do jazyka, aby odolal pokušení zeptat se, jestli je všechno v pořádku. Samotný zvuk mu napověděl, že ne. Zbytek dopoledne probíhal podle obvyklého vzorce, jenom ticho